

10 e Kamer

Nr. 1220/04
VAN HET PARKET

Nr. 97886
VAN HET ARREST

22 december 2006

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
vergunningsregister

not. 66.71.14281/00/26 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. , technisch tekenaar, geboren
, wonende te
- 2.Nr. zonder beroep,
geboren te , wonende te
3. buizenfitter, geboren
, wonende te
- 4.Nr. , zonder beroep, geboren
te

Te)

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt

op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

-*feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsancie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu :

A.

de eerste en de tweede

1. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 mei 1999 tot en met 30 juni 1999 (stuk 9):
het oprichten van een houten chalet;

de eerste en de tweede

2. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 juli 2000 tot en met 31 juli 2000 (stuk 9):
het oprichten van een houten chalet van 1,90 meter op 2,10 meter en een hoogte van 1,90-2,10 meter;

de derde en de vierde

3. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 januari 1982 tot en met 31 december 1983 (stuk 13):
het oprichten van een houten chalet van 2 meter op 1,50 meter;

de derde en de vierde

4. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 januari 1997 tot en met 31 december 1997 (stuk 55):

het oprichten van een afdak in golfplaten met een gemetselde wastafel;

de derde en de vierde

5. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 januari 1986 tot en met 31 december 1986 (stuk 13):

het oprichten van een berghok van 2 meter op 1,50 meter

de derde en de vierde

6. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 januari 1994 tot en met 31 december 1994 (stuk 13):

het oprichten van een houten kippenhok met aanpalend een kippenren in ijzerdraad;

de derde en de vierde

7. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 januari 1982 tot en met 31 december 1984 (stuk 13):

het plaatsen van een draafafsluiting met metalen palen en "Bekaertdraad"

B.

de eerste en de tweede

1. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 mei 1999 tot en met 30 juni 1999 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

de eerste en de tweede

2. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 juli 2000 tot en met 31 juli 2000 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

de sub A2 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

de eerste en de tweede vanaf 15 mei 1998 de derde en de vierde tot 14 mei 1998

3. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1982 tot en met 31 december 1983 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

de sub A3 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

de eerste en de tweede vanaf 15 mei 1998 de derde en de vierde tot 14 mei 1998

4. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1997 tot en met 31 december 1997 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

de sub A4 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

de eerste en de tweede vanaf 15 mei 1998 de derde en de vierde tot 14 mei 1998

5. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1986 tot en met 31 december 1986 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

de sub A5 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

de eerste en de tweede vanaf 15 mei 1998 de derde en de vierde tot 14 mei 1998

6. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode 1 januari 1994 tot en met 31 december 1994 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

de sub A6 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

de eerste en de tweede vanaf 15 mei 1998 de derde en de vierde tot 14 mei 1998

7. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1982 tot en met 31 december 1984 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

de sub A7 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het gewestplan goedgekeurd bij Koninklijk besluit van 7 november 1978 met bestemming agrarisch gebied voor het desbetreffend perceel waarbij bovenvermelde wederrechtelijke werken een inbreuk vormen op artikel 11 4.1. van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 (stuk 45).

Met de omstandigheid dat de feiten ten aanzien van de eerste en de tweede omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, B1, B2, B3, B4, B5, B6 en B7 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

Met de omstandigheid dat de feiten ten aanzien van de derde en de vierde omschreven onder de tenlasteleggingen A3, A4, A5, A6, A7, B3, B4, B5, B6 en B7 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk 14 mei 1998, waarvan de verjaring gestuit is op 3 maart 2003 (proces-verbaal).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 11 oktober 2004, 13de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Zegt dat ingevolge het arrest nr. d.d. 22 juli 2004 van het Arbitragehof de rechtbank geen toepassing kan maken van artikel 146, derde lid en artikel 149, § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003 en de rechtbank deze zaak derhalve dient te beoordelen op basis van de decretale regeling zoals ze wat betreft deze bepalingen bestond voor de decreetwijziging van 4 juni 2003.

Veroordeelt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde elk voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, B1, B2, B3 (voor de periode van 15 mei 1998 tot en met 21 juni 2004), B4 (voor de periode vanaf 15 mei 1998 tot en met 21 juni 2004), B5 (voor de periode vanaf 15 mei 1998 tot en met 21 juni 2004), B6 (voor de periode vanaf 15 mei 1998 tot en met 21 juni 2004) en B7 (voor de periode vanaf 15 mei 1998 tot en met 21 juni 2004) samen elk tot een geldboete van € 250, met 45 decimes verhoogd, € 1.375 bedragende.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de eerste beklaagde en de tweede beklaagde uitgesproken geldboeten van € 1.375 telkens zullen kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van 75 dagen.

Veroordeelt de derde beklaagde en de vierde beklaagde elk voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A3, A4, A5, A6, A7, B3 (voor de periode tot 14 mei 1998), B4 (voor de periode tot 14 mei 1998), B5 (voor de periode tot 14 mei 1998), B6 (voor de periode tot 14 mei 1998) en B7 (voor de periode tot 14 mei 1998) samen elk tot een geldboete van € (100, verhoogd met 1.990 decimes en gerekend aan de omrekeningskoers van 40,3399) 495,79 bedragende.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de derde beklaagde Hubert Nys en de vierde beklaagde Simone Heymans uitgesproken geldboeten van € 495,79 telkens zullen kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van 30 dagen.

Spreekt lastens de eerste beklaagde, de tweede beklaagde, de derde beklaagde en de vierde beklaagde de verplichting uit om elk eenmaal een bedrag van € 10, met 45 decimes verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, hoofdelijk de eerste beklaagde en de tweede beklaagde het herstel in de vorige staat van het onroerend goed gelegen te , bos 65 a 70 ca, gekend als , wat de afbraak van de houten chalet (tenlasteleggingen A1 en B1) en de houten chalet van 1,90 meter op 2,10 meter en een hoogte van 1,90-2,10 meter (tenlasteleggingen A2 en B2) inhoudt met inbegrip van de verwijdering van alle vloerplaten en funderingen, verwijderen van alle (afbraak)materialen naar een daartoe bestemde stortplaats en het herstellen van het maaiveld in de oorspronkelijke staat en tot het oorspronkelijk niveau) en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, hoofdelijk de eerste beklaagde, de tweede beklaagde

, de derde beklaagde en de vierde
beklaagde het herstel in de vorige staat van het
onroerend goed gelegen te , bos 65 a 70
ca, gekend als ,
wat de afbraak van de houten chalet van 2 meter op 1,50 meter
(tenlasteleggingen A3 en B3), van het afdak in golfplaten met een
gemetselde wastafel (tenlasteleggingen A4 en B4), van het berghok van 2
meter op 1,50 meter (tenlasteleggingen A5 en B5), van het houten
kippenhok met aanpalend de kippenren in ijzerdraad (tenlasteleggingen A6
en B 6) en van de draadafsluiting met metalen platen en Bekaertdraad
(tenlasteleggingen A7 en B7) inhoudt met inbegrip van de verwijdering van
alle vloerplaten en funderingen, verwijderen van alle (afbraak)materialen
naar een daartoe bestemde stortplaats en het herstellen van het maaiveld
in de oorspronkelijke staat en tot het oorspronkelijk niveau) en dit binnen
een termijn van een jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van
gewijsde zal treden.

Zegt voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18
mei 1999 dat voor het geval het herstel in de vorige staat niet binnen de
vastgelegde termijn wordt gestaakt het college van burgemeester en
schepenen en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in
de uitvoering van de bevolen herstelmaatregelen zullen kunnen voorzien.

Zegt dat gelet op de vordering van het college van burgemeester en
schepenen van en van de gewestelijk
stedenbouwkundig inspecteur er door de eerste beklaagde
en de tweede beklaagde , een dwangsom van € 125
zal verbeurd worden per dag vertraging in de uitvoering van voormelde
herstelmaatregel wat betreft de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen
A1, A2, B1 en B2.

Zegt dat gelet op de vordering van het college van burgemeester en
schepenen van en van de gewestelijk
stedenbouwkundig inspecteur er door de eerste beklaagde
de tweede beklaagde , de derde beklaagde
en de vierde beklaagde een dwangsom van
€ 125 zal verbeurd worden per dag vertraging in de uitvoering van
voormelde herstelmaatregel wat betreft de feiten omschreven onder de
tenlasteleggingen A3, A4, A5, A6, A7, B3, B4, B5, B6 en B7.

Legt de eerste beklaagde de tweede beklaagde
de derde beklaagde en de vierde beklaagde
elk een vergoeding op van € 25 zoals bedoeld door
artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief
in strafzaken.

Veroordeelt de eerste beklaagde , de tweede beklaagde
, de derde beklaagde en de vierde
beklaagde elk tot een vierde van de aan de zijde van het
Openbaar Ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de
som van € 76,91.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 19/10/2004 door de eerste en de tweede beklaagde.
- 25/10/2004 door het Openbaar Ministerie tegen de eerste en de tweede beklaagde.
- 26/10/2004 door de derde en de vierde beklaagde.
- 26/10/2004 door het Openbaar Ministerie tegen de derde en de vierde beklaagde.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de eerste en de tweede beklaagde in hun middelen van verdediging bij monde van meester , advocaat aan de balie te

de derde en de vierde beklaagde in hun middelen van verdediging, de derde beklaagde in persoon aanwezig en beiden bijgestaan door meester , advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van , advocaat-generaal.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De onder A.1 tot en met A.7 te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de telastlegging B, onderdelen 1 tot en met 7, is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder B, onderdelen 1 tot en met 7, te last gelegde misdrijf van in stand houden was op 7 juli 2004, het ogenblik waarop de strafvordering werd ingeleid, niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in agrarisch gebied (zonder bijzondere waarde), geen kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf vóór de inleiding van de strafvordering brengt mee dat de strafvordering met betrekking tot de telastlegging B, onderdelen 1 tot en met 7, niet ontvankelijk is. Het Hof is niet bevoegd om kennis te nemen van de herstellvordering voor zover zij steunt op het misdrijf van in stand houden.

3.1. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de onderdelen 1 en 2 van de telastlegging A ten grondslag liggen in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde de uiting van een zelfde strafbaar opzet. De verjaringstermijn nam een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is in de meest gunstige veronderstelling voor deze beklaagden 1 juli 2000. De termijn werd nuttig gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie op 25 oktober 2004. De strafvordering met betrekking tot deze onderdelen van de telastlegging A is niet vervallen door verjaring.

3.2. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de onderdelen 3, 5 en 7 van de telastlegging A ten grondslag liggen in hoofde van de derde en de vierde beklaagde de uiting van een zelfde strafbaar opzet. De verjaringstermijn nam in de meest ongunstige veronderstelling voor deze beklaagden een aanvang op 31 december 1986. Binnen de toen geldende verjaringstermijn van 3 jaar werd de strafvordering noch geschorst noch gestuit, zodat de strafvordering met betrekking tot deze onderdelen vervallen was door verjaring vooraleer de strafvordering voor de strafrechter werd ingeleid. Het Hof is niet bevoegd om kennis te nemen van de herstellvordering voor zover gesteund op de onderdelen 3, 5 en 7 van de telastlegging A.

3.3. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de onderdelen 4 en 6 van de telastlegging A ten grondslag liggen in hoofde van de derde en de vierde beklaagde de uiting van een zelfde strafbaar opzet. Tussen de feiten is er geen termijn van 5 jaar verstreken. Aannemende dat het afdak niet werd geplaatst op nieuwjaarsdag van 1997 en niet blijkt dat de plaatsing later geschiedde dan 2 januari 1997 nam de verjaringstermijn een aanvang op deze laatste datum. De termijn werd laatst nuttig gestuit op 18 september 2001 (verzending van het proces-verbaal van 14 september 2001). Sederdien zijn meer dan 5 jaren verlopen zonder dat de verjaringstermijn was geschorst, zodat ook met betrekking tot deze onderdelen van de telastlegging A de strafvordering is vervallen door verjaring. De herstellvordering voor zover gesteund op het misdrijf omschreven in de onderdelen 4 en 6 van de telastlegging A werd wel tijdig geformuleerd nu zij voor de rechter aanhangig werd gemaakt door de betekening van de dagvaarding op 7 juli 2004, dit is vóór de verjaring van de strafvordering; overwegingen uit de voorbereidende werken van het decreet van 4 juni 2003, zo zij al zouden moeten worden begrepen zoals deze beklaagden doen, doen hieraan geen afbreuk.

4. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de onderdelen 1 en 2 van de telastlegging A, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de eerste en de tweede beklaagde bewezen.

Zonder de daartoe vereiste vergunning bouwden zij een houten chalet, samengesteld uit drie delen van respectievelijk 3 m op 4,75 m, 3,40 m op 4,75 m en 2,40 m op 4 m (foto 1 van stuk 6) en een houten chalet van 1,90 m op 2,10 m.

5.1. Gezien de feiten die aan de onderdelen 1 en 2 van de telastlegging A ten grondslag liggen in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde de uiting zijn van een zelfde strafbare gedraging, maken zij voor elk van hen slechts één misdrijf uit.

Deze beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht in agrarisch gebied. Het belang van de

gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen.

Slechts een geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de voorschriften ter zake dienen te houden. In hun voordeel houdt het Hof rekening met hun gunstig strafrechtelijk verleden.

5.2. Het Hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat de eerste en de tweede beklaagde het misdrijf hebben gepleegd na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimes tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

6.1. Het college van burgemeester en schepenen van vordert voor alle wederrechtelijk opgerichte constructies bij toepassing van art.149 § 1 DORO het herstel van de plaats in de vorige toestand (stukken 30 tot en met 36). Deze vordering steunt op de strijdigheid van de constructies met de gewestplanbestemming. Het gaat immers niet om constructies die deel uitmaken van een agrarisch of para-agrarisch bedrijf.

6.2. Zoals hiervoor overwogen is de herstellvordering niet ontvankelijk voor zover zij steunt op het in stand houden van de constructies (telastlegging B).

De vordering is ook niet ontvankelijk voor zover zij betrekking heeft op constructies waaromtrent de strafvordering reeds was vervallen door verjaring op het ogenblik dat zij bij de rechter aanhangig werd gemaakt, dit zijn het houten chalet, het berghok en de afsluiting vermeld in de telastlegging A, onderdelen 3, 5 en 7.

6.3. Met betrekking tot de herstellvordering van het college voor zover gericht tegen de eerste en de tweede beklaagde betreffende de houten chalets vermeld in de onderdelen 1 en 2 van de telastlegging A is het zo dat door de illegaal verrichte werken erin omschreven de eerste en de tweede beklaagde een onwettige toestand hebben doen ontstaan die is blijven bestaan, nu er geen herstel in de oorspronkelijke toestand heeft plaatsgevonden en er evenmin een regularisatie is overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning. Ter verantwoording van de herstellplicht volstaat dat deze beklaagden schuldig zijn aan dit ontstaan, zodat de veroordeling van de eerste en de tweede beklaagde voor de onderdelen 1 en 2 van de telastlegging A de noodzakelijke maar toereikende grondslag vormt voor dit onderdeel van de herstellvordering. Het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en het legt aan de eerste en de tweede beklaagde geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot de herstellvordering op dit punt werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennen van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

6.4. Met betrekking tot de tijdig geformuleerde herstellvordering voor zover zij gericht is tegen de derde en de vierde beklaagde en het afdak in golfplaten met gemetste wastafel en het kippenhok met kippenren vermeld in de onderdelen 4 en 6 van de telastlegging A betreft is het zo dat deze beklaagden terecht niet betwisten dat zij zich hebben schuldig gemaakt aan de in deze onderdelen te last gelegde misdrijven.

Door de illegaal verrichte werken omschreven in de bewezen verklaarde telastlegging A, onderdelen 4 en 6, hebben de derde en de vierde beklaagde een onwettige toestand doen ontstaan die is blijven bestaan, nu er geen herstel in de oorspronkelijke toestand heeft plaatsgevonden en er evenmin een regularisatie is overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning. Ter verantwoording van de herstellplicht volstaat dat deze beklaagden schuldig zijn bevonden aan dit ontstaan, dat de noodzakelijke maar toereikende grondslag vormt voor dit onderdeel van de herstellvordering.

Het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en het legt aan de derde en de vierde beklaagde geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot de herstellvordering op dit punt werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennen van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

I

7.1. Het college van burgemeester en schepenen van
vordert in de bijlage aan zijn brief van 17 februari 2003 de niet-nakoming
van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met
de verbeurte van een dwangsom.

7.2. Gelet op het talmen van de eerste en de tweede beklagde om tot het
herstel, voor zover het betrekking heeft op de constructies vermeld in de
onderdelen 1 en 2 van de telastlegging A, over te gaan wordt terecht de
verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot
herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en
noodzakelijke aansporing van de betrokken beklagden om hiertoe zelf
over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke deze beklagden reeds konden overgaan tot
het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de termijn welke
hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om
bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek
nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de
dwangsom zullen kunnen verbeuren.

7.3. Gelet op het grote tijdsverloop sedert de oprichting van de constructies,
de beperkte impact ervan op het geheel, het groot tijdsverloop sedert de
verkoop van het goed door de derde en de vierde beklagde en het feit dat
een eventuele ambtshalve uitvoering slechts beperkte werken betreft,
samen beschouwd, acht het Hof de veroordeling tot verbeurte van een
dwangsom van de derde en de vierde beklagde niet opportuun.

**Op deze gronden,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter,
65, 66, 100 S.W.,
162, 190, 194, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de
euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld
in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de
programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7
februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen,
zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december
1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB
van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1
van het K.B. van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over oordelend met
éénparige stemmen:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering niet ontvankelijk voor zover zij gericht is tegen de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklaagde en betrekking heeft op de telastlegging B,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A, onderdelen 3 tot en met 7, gericht tegen de derde en de vierde beklaagde, vervallen door verjaring,

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ voor de onderdelen 1 en 2 van de telastlegging A samen ieder tot een geldboete van € (350, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1 735,25 of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden,

legt de beklaagden _____ en _____ de verplichting op elk een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verklaart zich niet bevoegd om kennis te nemen van de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ voor zover gesteund op het misdrijf omschreven in de telastlegging B tegen de beklaagden en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom,

verklaart zich niet bevoegd om kennis te nemen van de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ voor zover gesteund op het misdrijf omschreven in de telastlegging A, onderdelen 3, 5 en 7, tegen de derde en de vierde beklaagde en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom,

verklaart de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ gesteund op het misdrijf omschreven in de telastlegging A, onderdelen 1, 2, 4 en 6 en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom als volgt gegrond:

- beveelt aan de eerste en de tweede beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te _____), nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door afbraak van het houten chalet vermeld in onderdeel 1 van de telastlegging A en afbraak van het houten chalet vermeld in onderdeel 2 van de telastlegging A, hierin begrepen de vloerplaten en funderingen en het herstel van het maaiveld in zijn oorspronkelijke toestand,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van _____ van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ door de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

- beveelt aan de derde en de vierde beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te _____), nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door afbraak van het afdak in golfplaten met gemetste wastafel vermeld in onderdeel 4 van de telastlegging A en afbraak van het kippenhok met kippenren vermeld in onderdeel 6 van de telastlegging A,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van _____ van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

wijst de vordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ tegen de derde en de vierde beklaagde tot verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van dit bevel tot herstel af als niet gegrond,

veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, met uitzondering van de kosten van de dagvaardingen in beide aanleggen betekend aan de derde en de vierde beklaagde; begroot de kosten waartoe de eerste en de tweede beklaagde worden veroordeeld op € 46,09 in eerste aanleg en op € 153,80 in hoger beroep en stelt vast dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het lastens hen bewezen verklaarde misdrijf,

veroordeelt de derde en de vierde beklaagde hoofdelijk tot de helft van de kosten van de hun betekende dagvaardingen in beide aanleggen, begroot in het geheel op € 34,49 in eerste aanleg en op € 9,43 in hoger beroep, vaststellend dat de herstellvordering tegen hen gericht deels wordt ingewilligd; laat de overige helft van deze kosten ten laste van de Staat.

Kosten:

Afschriften:	71,25
Opstelrecht ber.bekl.:	60,00
Dagvaarding:	8,57

	<u>139,82</u>
+ 10 % :	13,98

Totaal :€ 153,80

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **22 december 2006**.

Aanwezig :

1, kamervoorzitter,
2, raadsheer,
3, raadsheer,

, advocaat-generaal,

, griffier;